

Tatuajul meu nou e acoperit cu un plasture, dar, la jumătatea pauzei, plasturele cade. Îmi agăț paltonul în cuierul clasei a patra, clasa noastră, iar doamna Davonte, profesoara, se apropie de mine cu răsufierea tăiată.

— Della, ăsta-i un tatuaj adevărat? zice ea.

Ridic încheietura mâinii și i-l arăt.

— Este semnul grafic pentru conjuncția „și”¹, zic eu, grijulie să pronunț corect toate cuvintele.

— Știu, zice doamna Davonte. E *real*?

E atât de real, că încă mă doare, iar pielea din jur e roșie și umflată.

— Da, doamnă, răspund eu.

Ea clatină din cap și bombăne. Nu sunt una dintre elevele ei preferate. S-ar putea să fiu una dintre cele pe care le preferă cel mai puțin.

Nu-mi pasă. Sunt pur și simplu înnebunită după tatuajul meu.

Am zece ani. O să vă spun toată povestea. Unele părți sunt dure, așa că le las pe mai târziu. Încep cu ce-i mai ușor.

Mă numesc Delicious Nevaeh Roberts. Da, știu. Cu un astfel de prenume, de ce nu mi s-ar zice doar Nevaeh? Eu

¹ Este vorba despre simbolul tipografic &, denumit în engleză *ampersand* (n. trad.).

nu spun niciodată nimănui că mă cheamă Delicious, dar numele e trecut în catalog, iar profesorii îl trântesc de obicei în prima zi. Iar, în ultima vreme, pentru mine a fost prima zi de școală de-o grămadă de ori.

Dacă reușesc să i-o iau înainte profesorului, până s-apuce să rostească tare „Delicious”, zic: „Mi se spune Della”. Asta o spun oricum – „Răspund la numele Della, nu Delicious, vă mulțumesc” –, dar e mai ușor dacă n-aude nimeni „Delicious”.

Odată, un băiat a vrut să mă lingă ca să vadă dacă sunt delicioasă. I-am ars una în... Suki spune că, dacă vreau să-mi fie citită povestea, să nu folosesc cuvinte urâte. Toți cei pe care îi cunosc folosesc cuvinte urâte tot timpul, numai că nu le scriu. În orice caz, l-am lovit fix în fermoarul blugilor – hai să zicem așa – și tot eu am dat de necaz. Întotdeauna fata e cea care o încasează. Eu, de obicei.

Lui Suki nu i-a păsat. A zis: „Te-ai apărat, Della. Nu înghiți rahat de la nimeni.”

Pot să folosesc „rahat” în poveste?

Oricum, ea n-a zis „rahat”. A zis un cuvânt mai urât.

Să vă explic. Suki zice că de fiecare dată când vreau să folosesc un cuvânt urât, să spun „zăpadă”. Sau „fulg”. Sau „ninsoare”.

L-am pocnit fix în fulgi.

Să nu înghiți fulgi de la nimeni.

Da, merge.

Bun, să revin la mine. Delicious Nevaeh Roberts. Bineînțeles, Nevaeh e *heaven*¹ scris pe dos. La mine în clasă există de obicei cel puțin încă o fată pe care o cheamă Nevaeh. E un nume popular pe-aici. Nu știu de ce. Mi se pare o prostie. *Heaven* scris pe dos? Ce-o fi fost în mintea mamei?

¹ „Paradis”, în limba engleză (n.trad.).

Nimic, probabil. Ăsta-i adevărul. Mama e la închisoare. S-a zis cu drepturile ei parentale. S-a întâmplat recent. Nimeni nu s-a gândit până acum la asta, dar, când o să iasă ea din pușcărie, eu voi fi destul de mare ca să pot să votez.

Nu mi-o amintesc decât foarte puțin, ca pe o secvență dintr-un film. Suki zice că atunci când a devenit mamă nu era cu nimic mai bună decât un hamster, iar hamsterii își mănâncă uneori puii. Cea care a avut mereu grijă de mine a fost Suki. Cam tot ea are grijă de mine și acum.

Suki e sora mea. Are șaisprezece ani.

Sunt încă în partea ușoară a poveștii, dacă vă vine să credeți.

Numele complet al lui Suki este Suki Grace Roberts. Suki nu-i o prescurtare, deși așa sună. Iar partea cu Roberts... Ăsta-i și numele de familie al mamei. Eu și Suki nu știm cine sunt tații noștri. Știm numai că sunt probabil persoane diferite și că niciunul dintre ei nu e Clifton, slavă Domnului! Suki jură că-i adevărat. O cred.

Pot să folosesc „Dumnezeu” într-o poveste? Căci nu-i iau numele în deșert. Chiar îi sunt recunoscătoare lui Dumnezeu – orice-ar fi el – că nu Clifton e tatăl meu.

Suki avea o fotografie a mamei, de la proces, cu răni pe fața palidă, dinții negri de la metamfetamină și părul lung, rar și șters. Suki zice că-și decolora părul, dar chiar și-așa, se vede că nu-i des. Atârnă ca niște sfori. Părul lui Suki e moale și mătăsoș, castaniu închis, atunci când nu-l vopsește negru. E o versiune mai drăguță a părului mamei, iar la ochi seamănă tot cu mama. Părul meu are mai mult volum. Se încâlcește tot timpul. Am ochi mai deschiși la culoare decât cei ai lui Suki și ai mamei.

Pielea lui Suki e albă ca laptele, așa de palidă, că burta ei pare aproape albastră. Se înroșește rău când stă la soare. Pielea mea e mai cafenie și n-am niciodată nevoie de protecție

solară, indiferent ce zice Suki. Deci, chiar dacă eu și Suki nu știm o iotă despre tații noștri, bănuim că n-au fost unul și-același.

Un lucru bun, nu? Pentru că dacă același tip ar fi stat prin preajmă destul cât să ne fie tată și lui Suki, și mie, probabil că ar fi rămas și ne-ar fi ajutat să ieșim din harababura asta. Altminteri, ar fi doar un om de zăpadă. Suki crede, și eu la fel, că mama nici nu i-a spus vreodată vreunua dintre tații noștri că urmează să aibă un copil cu el, așa că nu-i putem învinui că nu-s prin preajmă. Poate că au fost tipi nemaipomeniți, fantastici din toate punctele de vedere, bineînțeles în afara faptului că au umblat cu mama, care a fost întotdeauna o zăpăcită.

Eu și Suki am renunțat la mama cu mult timp în urmă. Am fost nevoite. Nu numai că se află la închisoare, dar imediat ce a ajuns acolo a suferit ceva ce se numește „cădere nervoasă”. I se trage de la meta și înseamnă că-i cronic nebună de legat. Nu ne-ar recunoaște nici dacă am păși în celulă – nu că am putea, din moment ce-i închisă undeva în Kansas și noi n-avem deocamdată cum să ajungem acolo. Nu scrie și nu telefonează pentru că nu poate să scrie sau să telefoneze, nu cât să se-nțeleagă două vorbe. Nici nu i-ar da vreodată prin minte s-o facă. A uitat complet de noi. Îmi pare rău de asta, tare rău, dar nu-i ceva ce să pot să schimb.

Am gura mare. Țsta-i un lucru bun. Excelent, chiar. Așa vă pot spune o poveste ca să vă explic ce s-a întâmplat. Săptămâna trecută, la școală – cu două zile înainte să vin cu tatuajul cel nou –, doamna Davonte a zis să ne desenăm fiecare arborele genealogic. Ne-a arătat ce voia: linii ca niște crengi – mama, tata, bunicii. Mătuși, unchi și verișori.

Arborele meu genealogic s-ar fi oprit la mama, după grații, cu Suki într-o parte. Nici vorbă să desenez așa ceva, mai

ales că bănuiam că doamna Davonte avea de gând să-l agate pe holul de lângă clasa noastră, ca să-l vadă toată școala.

Doamna Davonte tot nu reușește să priceapă. Nu știu de ce. Credeam că începuse s-o facă.

În loc de arborele genealogic, am desenat o lupoaică. Mă pricep tot mai bine la lupi. I-am făcut ochii negri și blânzi, dar botul deschis, arătând colții. Am împrumutat markere argintii de la Nevaeh ca să-i conturez blana.

Doamna Davonte a venit și a zis:

— Della, ce faci? Nu aceasta este tema.

Eu am zis:

— Lupul ăsta este arborele meu genealogic.

M-am uitat la ea. Doamna Davonte nu-mi știe toată povestea, dar a aflat destul din ea. Mai ales ținând cont de ce s-a întâmplat de curând. Dacă doamna Davonte ar fi stat și s-ar fi gândit măcar o clipă, ar fi ghicit cu siguranță motivul pentru care nu voiam să-mi desenez arborele genealogic. Dar nici vorbă. A strâns din buze și a zis:

— Vreau să faci tema pe care ți-am dat-o.

— Tema asta e zăpadă, am spus eu.

Am dat de belea pentru că am spus „zăpadă”.

Știam că așa o să se întâmple. De aceea am și spus cuvântul. Eu și directoarea practic am devenit deja prietene. O cheamă doctor Penny. (Penny e numele de familie. Am întrebat-o.)

Doctor Penny a zis:

— Della, cărui fapt îi datorez de data asta plăcerea de a te vedea?

I-am spus:

— Nu fac tema aia. Nu-mi pot stabili arborele genealogic și asta nu-i treaba nimănui, doar a mea.

— Aha, a zis doctor Penny.

Pe urmă m-a întrebat ce am făcut în locul temei și a fost de acord că desenarea unui lup pare un compromis rezonabil. Mi-a spus că o să stea de vorbă cu doamna Davonte.

Eu am zis:

— Nici Luisa nu vrea să-și deseneze arborele genealogic. Nici Nevaeh.

Tatăl lui Nevaeh a plecat de acasă acum câțiva ani. Nu știu toată povestea Luisei, dar am văzut cum privirea i-a devenit goală când doamna Davonte ne-a spus ce voia să facem.

— Doamna Davonte tot nu ascultă până nu-i obligată.

Doctor Penny a oftat. Nu știu pentru cine ofta. A zis:

— Vorbesc eu cu ea, Della.

— Trebuie să fie mai atentă, am spus.

N-am decât zece ani, dar tot am observat ochii Luisei și felul cum i s-au încordat umerii lui Nevaeh. Doamna Davonte e *profesoara*.

Francine zice că în unii oameni poți să ai încredere, dar nu în toți. Nu cred că aș putea vreodată să am încredere în doamna Davonte.

Doctor Penny a zis:

— Poate ar fi util, Della, să nu mai folosești cuvinte ca „zăpadă”.

— Probabil că nu.

Nu voiam să fiu impertinentă. Am spus:

— Când am rostit „zăpadă”, m-a pus să vin aici și să vă explic dumneavoastră. Dacă nu spuneam „zăpadă”, trebuia să arăt motivul pentru care nu vreau să-mi desenez arborele genealogic. Toată clasa ar fi aflat care-i treaba, iar pe urmă ar fi râs de mine în curte.

Doctor Penny a stat pe gânduri. S-a uitat la mine un timp care mi s-a părut nesfârșit, apoi a zis:

— Mulțumesc pentru explicație.

Mi-a propus să stau în fotoliul confortabil din biroul ei până la pauză. Avea un raft cu cărți din care puteam citi. Nu mă omor după cărți, dar era una despre balega de dinozaur care mi s-a părut interesantă.

Nu știu ce i-a spus doctor Penny doamnei Davonte, dar n-a mai fost nevoie să-mi fac arborele genealogic, iar doamna Davonte n-a mai atârnat nimic pe hol.

Vedeți? E folositor să ai gura mare. Data viitoare, am să mă folosesc de ea ca să-l bag pe Clifton la închisoare pentru foarte mult timp.

Ne găsim încă în partea ușoară a poveștii.

